तस्यां स्नातीम् अकस्माच् च लाक्षालिप्तां निपत्य तां
गरुडान्वयजः पक्षी जहार आमिषशङ्कया । 48
पक्षिणा क्वापि नीतां ताम् अन्वेष्टुम् इव तत्क्षणात्
ययौ सहस्रानीकस्य धैर्यं विह्वलचेतसः । 49
प्रियानुरक्तं चेतो ऽपि नूनं तस्य पतत्रिणा
जह्रे, येन स निःसंज्ञः पपात भुवि भूपतिः । 50
क्षणाच् च लब्धसंज्ञे ऽस्मिन् राज्ञि बुद्ध्वा प्रभावतः
अवतीर्य द्युमार्गेण तत्र मातलिर् आययौ । 51
स राजानं तम् आश्वास्य सावधिं प्राग् यथाश्रुतं
तस्मै तिलोत्तमाशापं कथयित्वा ततो ऽगमत् । 52
हा प्रिये पूर्णकामा सा जाता पापा तिलोत्तमा,
इत्यादि च स शोकार्तो विललाप महीपतिः । 53
विज्ञातशापवृत्तान्तो बोधितश् च स मन्त्रिभिः
कथंचिज् जीवितं दध्रे पुनःसंगमवाञ्छया । 54
तां च राज्ञीं स पक्षीन्द्रः क्षणान् नीत्वा मृगावतीं
जीवन्तीं वीक्ष्य तत्याज दैवाद् उदयपर्वते । 55
त्यक्त्वा तस्मिन् गते च अथ राज्ञी शोकभयाकुला
ददर्श अनाथम् आत्मानं दुर्गमाद्रितटस्थितं । 56
एकाकिनीम् एकवस्त्रां क्रन्दन्तीम् अथ तां वने
ग्रासीकर्तुं प्रवृत्तो ऽभूद् उत्थाय अजगरो महान् । 57

Digitized by Google